

planloven som boligreguleringsloven. Ole Laursen finder, at landbrugslovens regelsæt om bopælspligt mest hensigtsmæssigt vil kunne administreres af kommunalbestyrelserne.

Han foreslår derfor, at lovens § 8 skal bestemme, at boliger på landbrugsejendomme til stadighed skal anvendes og udnyttes som helårsboliger i overensstemmelse med planlovens regler og reglerne i boligreguleringslovens kapitel VII, og at det direkte bør fremgå af loven, at det er kommunalbestyrelserne, der fører tilsyn med reglerens overholdelse.

Jeg skal hertil bemærke, at formålet med lovforslaget som nævnt er at foretage en tilpasning af bopælskravet, som det findes i den gældende landbrugslov, således at loven vil imødekomme EF-Domstolens dom i Festersen-sagen. Det vil således være en unødigt skærpelse af det nuværende krav om fast bopæl i landbrugsloven at indføre et krav om, at boliger på landbrugsejendomme til stadighed skal anvendes og udnyttes som helårsboliger, dels fordi det efter de gældende regler er muligt at erhverve flere ejendomme og opfylde bopælskravet fra én af ejendommene, dels fordi det gældende krav om fast bopæl ved erhvervelse af en landbrugsejendom kun gælder i 8 år.

Ole Laursen finder endvidere, at der er behov for at præcisere, at en forpagter skal bo på en landbrugsejendom, der enten ejes af forpagteren eller dennes ægtefælle/samlever, eller som er forpagtet. Det skal således ikke være muligt for en bybo at forpagte en ejendom eller en bedrift med et areal på under 30 ha.

Jeg skal hertil bemærke, at der med forslaget § 8a er lagt op til, at der ikke skal gælde noget krav om fast bopæl ved drift af en landbrugsbedrift med et samlet areal på under 30 ha. Det skal således være muligt for en erhverver af en landbrugsejendom under 30 ha selv at drive sin ejendom, selvom bopælspligten opfyldes af en anden person. Det bør derfor også være muligt at forpagte en ejendom eller en bedrift med et samlet areal under 30 ha uden at skulle tage fast bopæl på ejendommen. En bybo vil derimod ikke kunne forpagte en del af en landbrugsejendom, da lovens § 28 bl.a. bestemmer, at en del af en landbrugsejendom kun kan forpagtes til samdrift med en anden landbrugsejendom, der ejes eller forpagtes i sin helhed.

Ole Laursen er endvidere ikke enig i, at den gældende dispensationsbestemmelse i lovens § 17, stk. 2, skal ophæves.

Hertil skal jeg bemærke, at der alene er tale om en ændring af systematiske grunde, idet dispensation fra bopælspligten ved erhvervelse af en landbrugsejendom naturligt skal meddeles efter lovforslagets § 8, stk. 4. Det forudsættes således, at den hidtil gældende dispensationspraksis videreføres.

Ole Laursen finder desuden, at når ejendomme under 30 ha kan erhverves uden personlig bopælspligt, bør det ikke være muligt at opsigte lejere efter andre regler end dem, der gælder efter lejeloven.

Jeg skal hertil henvise til min besvarelse af spørgsmål 4 og spørgsmål 11.

Endelig foreslår Ole Laursen en tilføjelse til lovens § 10, stk. 2, om, at hidtidige samhørighedsdeklarationer kan aflyses uden tilladelse fra jordbrugskommissionen, hvis der samtidig tinglyses en ny deklaration som nævnt i lovens § 10, stk. 2.

Jeg skal hertil oplyse, at forslaget om ændring af landbrugsloven alene har til hensigt at foretage en tilpasning af lovens bopælskrav, således at loven imødekommer EF-Domstolens afgørelse. Jeg finder derfor ikke, at lovforslaget bør medtage denne ændring nu, men jeg vil være opmærksom herpå ved senere ændring af loven.

Spørgsmål 6:

Vil ministeren i forlængelse af svaret på spørgsmål 2 uddybende oplyse, hvorfor ministeren mener, at det vil være i modstrid med dommen i Festersen-sagen, at gennemføre den upersonlige bopælspligt alene for ejendomme under 5 eller 10 ha, når dommen i Festersen-sagen jo kun vedrører en enkelt ejendom?

Svar:

EF-Domstolens afgørelse i sagen C 370/05 Festersen er ikke en endelig domstolsafgørelse af den konkrete sag, men en såkaldt præjudiciel afgørelse.

Uwe Kay Festersen er oprindelig dømt ved byretten i Gråsten den 18. august 2003 for overtrædelse af bopælspligten (dagældende landbrugslovs § 33, stk. 1, nr. 3, jf. § 27, stk. 2). Denne dom har Festersen efterfølgende anket til Vestre Landsret med påstand om frifindelse.